

Het wantrouwen dat de overheid met dit onzalige voorstel tot wetswijziging betoont jegens de vakmensen uit de veehandels-, veetransport- en vleessector is niet te filmen zo groot.

Dit wetsvoorstel is een schande.

Nota bene de eigen overheid, onder wier hoede veehandelaren, veetransporteurs en slachters hun voor de voedselvoorziening zo essentiële werk verrichten, steunt de sector niet in deze broodnodige taak. Nee, de overheid frustreert hun werk op alle mogelijke manieren: met rigide controles, bizar hoge sancties, onwerkbaar en steeds veranderende regels. En nu dus, als klap op de vuurpijl, met een maatregel als verplicht cameratoezicht, die iedere harde werker binnen de vee- en vleessector het gevoel geeft als een potentiële crimineel te worden behandeld.

Cameratoezicht is misschien te verdedigen in een straat met een druk uitgaansleven, waar zich veelvuldig ernstige incidenten voordoen door de giftige cocktail van overmatig drank- en drugsgebruik en een onthutsend groot wapenbezit onder jongeren. Of op een plek waar bijzonder vaak wordt ingebroken of zich andersoortige duistere praktijken voordoen, die grote gevolgen hebben voor de veiligheid van mensen. Dan nog moet er altijd een afweging worden gemaakt of het inzetten van cameratoezicht te rechtvaardigen is, omdat het altijd de privacy van gefilmde personen aantast.

Het behoeft geen discussie dat plaatsen waar mensen samenkomen om er naar eer en geweten hun werk te doen, zoals scholen, ziekenhuizen en verzorgingscentra, niet binnen de hierboven geschetste categorie vallen waarbinnen het te billijken is om cameratoezicht toe te passen. Dit geldt ook voor veemarkten, veeverzamelcentra en slachthuizen!

Het is van een onbeschrijflijke triestheid dat de verschrikkelijk argwanende, respectloze en ondankbare houding van de overheid jegens de vee- en vleessector, die tot uiting komt in het hierboven geschetste onhoudbare werkklimaat, leidt tot bedrijfsbeëindigingen. Waar de hele wereld opkijkt tegen de Nederlandse agrarische sector, met al zijn kennis en kunde, ondermijnt de Nederlandse overheid de eigen agrarische sector op tal van manieren. Dit is een nationaal schandaal.

Zo zorgt de manier waarop de NVWa zich doet gelden binnen de vee- en vleessector voor angst, frustratie en ingehouden woede. Er is geen menselijke maat meer. De kennis van hoe het in de praktijk WERKT telt minder dan hoe het volgens het boekje zou 'moeten'. Dat boekje is geschreven vanachter het bureau, door mensen die de uitdagingen van het werk van alledag niet zelf ervaren en hier te weinig kennis van hebben. Met als logisch gevolg dat hun begrip tekort schiet voor omstandigheden en uitdagingen waarmee praktijkmensen tijdens hun werk te maken kunnen krijgen. Hiermee wordt overigens iedere werkende in Nederland geconfronteerd. En zonder uitzondering geldt dat iedereen in dergelijke situaties zal proberen om tot een zo acceptabel mogelijke oplossing te komen. Daarbij moeten keuzes worden gemaakt, want problemen lossen zich niet vanzelf op.

De overheid kan erop vertrouwen dat de meeste kennis en kunde met betrekking tot een vak ligt bij de mensen, die dat vak uitoefenen. Door cameratoezicht te eisen op plaatsen waar vakmensen hun beroep uitoefenen, tast de overheid de integriteit van deze mensen aan. De overheid trapt daarbij niet alleen op hun beroepseer. Ook de persoonlijke integriteit van alle vakmensen, voor wie dit wetsvoorstel grote gevolgen heeft, is in het geding. De privacy wordt op onaanvaardbare wijze geschonden. Dat geldt al helemaal voor de gevallen, waarin bijvoorbeeld veeverzamelcentra zich bevinden op het eigen erf. Maar iedere eigenaar van een bedrijf binnen de vee- en vleessector zal zich afvragen wie er op zijn bedrijfsterrein, waar hij de eigenaar en baas is, het nu eigenlijk werkelijk voor zeggen heeft. De overheid eist met dit wetsvoorstel cameratoezicht op plaatsen die zich NIET bevinden op openbaar terrein. Dit is uit oogpunt van privacy van medewerkers en bezoekers niet te verdedigen, al helemaal niet omdat de te filmen personen een eerbaar beroep uitoefenen, waarmee zij onmisbaar zijn als

schakel binnen de keten van de voedselvoorziening. Er is hoegenaamd geen sprake van criminele activiteiten of praktijken die gevolgen hebben voor de openbare veiligheid. Dit wetsvoorstel kan alleen om die redenen al de prullenbak in. Maar er speelt meer. Behalve de onaanvaardbare schending van de privacy van mensen tijdens het simpelweg uitoefenen van hun beroep, geldt dat de beelden langere tijd bewaard moeten blijven. Hierbij is een onaanvaardbaar groot risico op hacken, diefstal of 'weglekken' van filmmateriaal. De manier waarop bepaalde dierenrechtenorganisaties zich manifesteren, waarbij ze niet schuwen middelen te gebruiken die maken dat ze meer weghebben van een terroristische organisatie dan van een aaibaar, door de Postcodeloterij gesteund goed doel, geeft op dit punt grote zorgen. Deze organisaties zijn zeer actief op social media. In hun zucht naar het manipuleren van de massa is er een constante honger naar nieuwe beelden, die eveneens gemanipuleerd worden om maar zoveel mogelijk de eigen waarheid te kunnen uitdragen. Door verplicht cameratoezicht te eisen in slachthuizen en verzamelcentra faciliteert de overheid in wezen deze agressief opererende dierenrechtenorganisaties, terwijl ze tegelijkertijd hardwerkende, belastingbetalende vakmensen in de vee- en vleessector in de kou zet. De overheid moet zich realiseren dat dit wetsvoorstel een volstrekt onacceptabel risico van misbruik van filmbeelden betekent. Omdat de overheid geen enkele garantie kan bieden dat dit NIET zal gebeuren, zullen de gefilmde mensen in de vee- en vleessector een voortdurend gevoel van onveiligheid ervaren. Het gedrag van vee is onvoorspelbaar, er moet altijd naar bevind van zaken en soms in een impuls worden gehandeld, om de eigen veiligheid of de veiligheid van het betreffende dier of van de dieren in de omgeving te beschermen. Voorvallen die ook maar enigszins de schijn tegen hebben, zijn gefundenes Fressen voor hierboven geschetste organisaties. Met wat knip- en plakwerk wordt het publiek een vreselijk beeld voorgeschoteld van de vee- en vleessector, dat niet strookt met de realiteit maar wel weer zorgt voor grote maatschappelijke verontwaardiging. Als mensen op dit soort beelden herkenbaar zijn, moeten zij vrezen voor hun persoonlijke veiligheid en voor die van hun naasten. In eerdere gevallen is gebleken dat het leven en werken deze mensen onmogelijk wordt gemaakt, dat er politietoezicht nodig is en familie op schuiladressen moet worden ondergebracht. Dit heeft enorme impact op de betreffende personen en zorgt voor onaanvaardbare sociaal-emotionele en economische schade, die zeer lang kan doorwerken. Wil en kan de overheid hiervoor verantwoordelijkheid nemen, vooral ook omdat zij met dit wetsvoorstel in wezen met een kanon schiet op een mug? Daarbij speelt ook nog dat gefilmde mensen zich er tijdens hun werk steeds bewust van zijn, dat zij ten allen tijde live op afstand bekeken kunnen worden door mensen van de NVWa. Die controleurs kunnen op basis van die beelden een beoordeling maken van het handelen van de gefilmde werkenden in de vee- en vleessector. Daarbij is het niet mogelijk om waar nodig toelichtingen te geven ter verklaring van een werkwijze of handeling. De wetenschap overgeleverd te zijn aan de willekeurige interpretatie van een onzichtbare controleur geeft een gevoel van onvrijheid en gebrek aan zeggenschap die horen bij een dictatoriaal regime of een politiestaat. 'Big Brother is watching you.' Is dit Nederland? Het land dat door Mark Rutte nog niet zo lang geleden wederom werd geprezen om zijn vrijheid? Daarbij komt nog dat de vele, vele camerabeelden die gemaakt zullen worden als dit monsterlijke wetsvoorstel wordt aangenomen, een voorselectie zullen krijgen met behulp van AI. Over het wegvallen van de menselijke maat gesproken. Met welke ijkpunten, welke selectiecriteria wordt deze kunstmatige intelligentie ingezet? Is dit wat we in Nederland willen, een samenleving gebaseerd op wantrouwen waarbij AI ons de maat neemt?

Controle is nodig. In alle sectoren, ook in de vee- en vleessector. Maar in onze branche schiet de Nederlandse overheid daarin door. Buitenproportioneel optreden van de controlerende instanties zijn nu al fnuikend voor de sector. Een mate van controle is nodig om de voedselveiligheid te garanderen. Maar door de manier waarop de Nederlandse overheid zich

nu al laat gelden binnen de vee- en vleessector, kan worden gezegd dat zij de voedselzekerheid in het land schade toebrengt. Het bewaken van de voedselzekerheid is een nog belangrijker taak dan het garanderen van de voedselveiligheid. Indien het wetsvoorstel voor verplicht cameratoezicht in slachthuizen en verzamelcentra erdoor komt, betekent dit een onacceptabele intensivering van de nu al buitenproportioneel zware controles op deze werkplekken. Dit, gekoppeld aan de onverdedigbaar grote impact die dit cameratoezicht zal hebben op de persoonlijke leef- en werkomgeving, maakt dat dit wetsvoorstel moet worden weggestemd!

Want als dit erdoor komt, wat wordt dan de volgende stap, in ons 'vrije' Nederland? Verplicht cameratoezicht op alle boerderijen met levend vee? Deze negatieve spiraal van argwaan en controlezucht moet worden doorbroken. Zodat vakmensen zich met ziel en zaligheid kunnen uitleven in het beroep waarvoor ze met passie hebben gekozen, maar waarbij ze steeds meer ervaren dat ze zich in een knellend harnas bewegen. Een harnas dat hen door de Nederlandse overheid wordt aangemeten.